TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2006. gada 9. novembrī *

Lieta C-344/05 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2005. gada 21. septembrī iesniedza

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv L. Locano Palačiosa [*L. Lozano Palacios*] un H. Krēmers [*H. Kraemer*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otrs lietas dalībnieks —

Joël De Bry, Eiropas Kopienu Komisijas ierēdnis, dzīvojošs Voluvsenlambērā [*Woluwe-St-Lambert*] (Beļģija), ko pārstāv S. Orlandi [*S. Orlandi*], *avocat*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*], J. Klučka, R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents),

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 13. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Eiropas Kopienu Komisija lūdz atcelt Pirmās instances tiesas 2005. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-157/04 *De Bry*/Komisija (Krāj.-CDL, I-A-199. un II-901. lpp., turpmāk tekstā — "Pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tika atcelts Komisijas 2003. gada 26. maija lēmums (turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums"), ar ko tika galīgi apstiprināts ierēdņa de Brī [*De Bry*] karjeras attīstības ziņojums (turpmāk tekstā — "KAZ") attiecībā uz periodu no 2001. gada 1. jūlija līdz 2002. gada 31. decembrim.

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā — "Noteikumi") 26. panta pirmā un otrā daļa redakcijā, kas piemērojama attiecībā uz faktiem šajā tiesvedībā, paredz:

"Ierēdņa personīgajā lietā jābūt:

a) visiem dokumentiem, kas apliecina tā administratīvo statusu un visiem ziņojumiem, kas attiecas uz tā spējām, efektivitāti un rīcību;

b) ierēdņa atsauksmēm par minētajiem dokumentiem.

Dokumentiem jābūt reģistrētiem, numurētiem un iešūtiem lietā kārtas numuru secībā; a) apakšpunktā minētos dokumentus iestāde nedrīkst izmantot vai citēt [atsaukties uz tiem] pret ierēdni, ja par tiem ierēdnim nav zināms pirms reģistrēšanas."

3 Noteikumu 43. pants noteic:

"Par katra ierēdņa, izņemot A 1 un A 2 pakāpes ierēdņus, spējām, efektivitāti un uzvedību darbā vismaz reizi divos gados sastāda periodisku ziņojumu, kā to noteikusi katra iestāde saskaņā ar 110. pantu.

Ierēdnis ir jāiepazīstina ar šo ziņojumu. Tam ir tiesības par to sniegt jebkādas atsauksmes, kuras tas uzskata par vajadzīgām."

4 Noteikumu 110. panta pirmā un otrā daļa paredz, ka katra iestāde, apspriedusies ar savu Personāla komiteju un Civildienesta noteikumu komiteju, pieņem vispārīgus noteikumus, ar kuriem tiek īstenoti Noteikumi, un pēc tam par tiem informē personālu.

5 2002. gada 26. aprīlī Komisija pieņēma lēmumu par vispārīgiem noteikumiem saistībā ar Noteikumu 43. panta īstenošanu (turpmāk tekstā — "Lēmums VNĪ 43"), ar kuriem tā ieviesa jaunu novērtēšanas sistēmu.

6 Lēmuma VNĪ 43 pirmais pants noteic, ka katru gadu tiek sastādīts KAZ.

7 7. un 8. pants regulē novērtēšanas procedūru. Pēc pašnovērtējuma, ko veicis novērtējamais ierēdnis, un viņa sarunas ar vērtētāju — viņa nodaļas vadītāju vērtētājs un apstiprinātājs — vērtētāja tiešais priekšnieks sastāda KAZ, kuru tie nodod attiecīgajam ierēdnim. Novērtējamais ierēdnis turklāt ir tiesīgs lūgt sarunu ar apstiprinātāju, kuram ir tiesības vai nu grozīt, vai nu apstiprināt KAZ. Minētais dokuments vēlreiz tiek nodots attiecīgajam ierēdnim. Novērtējamais ierēdnis var lūgt vērtētājam sasaukt vērtēšanas padomdevēju komiteju (turpmāk tekstā — "VPK"). VPK pārliecinās, vai KAZ ticis sastādīts taisnīgi, objektīvi un atbilstoši parastajiem novērtēšanas noteikumiem. Tā arī pārbauda, vai procedūras veiktas pareizi, it īpaši attiecībā uz sarunām un termiņiem. Tā izdod argumentētu atzinumu.

Šis atzinums, ko paziņo novērtējamajam ierēdnim, vērtētājam un apstiprinātājam, tiek nodots apelācijas vērtētājam — apstiprinātāja tiešajam priekšniekam, kurš vai nu apstiprina, vai groza KAZ, pirms to nodod ieinteresētājam ierēdnim. Ja apelācijas vērtētājs noraida ieteikumus, kas sniegti VPK atzinumā, viņam ir jāpamato savs lēmums.

8 2002. gada jūlijā Komisija publicēja dokumentu ar nosaukumu "Personāla, kas atrodas karjeras attīstības procesā, novērtēšanas sistēma — Rokasgrāmata" (turpmāk tekstā — "Novērtēšanas rokasgrāmata"). Saskaņā ar šo rokasgrāmatu KAZ attiecas uz katra ierēdņa spējām, efektivitāti un uzvedību darbā. Trim izveidotajām novērtēšanas kategorijām piešķirtas trīs atsevišķas skalas, kurās attiecīgi ir maksimums desmit, seši un četri punkti.

Prāvas rašanās fakti

9 De Brī kungam, kas ir Komisijas ģenerālsekretariāta A 5 kategorijas ierēdnis, 2003. gada 18. februārī tika sastādīts KAZ par periodu no 2001. gada 1. jūlija līdz 2002. gada 31. decembrim.

10 Pamatojoties uz Lēmumu VNĪ 43, viņš lūdza pārskatīt savu novērtējumu. 2003. gada 19. martā apstiprinātājs izdarīja atsevišķus grozījumus aprakstošajos komentāros, taču piešķirtie punkti palika negrozīti.

11 Kategorija "Uzvedība darbā" tika papildināta ar šādu komentāru:

"De Brī kungs vienmēr ir pieejams, [lai] pabeigtu savu darbu, veltot tam papildu stundas nedēļas ietvaros, proti, brīvdienas. Tomēr šī pieejamība ārpus parastā darba laika bieži ir saistīta ar parastā darba laika neievērošanu."

12 2003. gada 26. martā de Brī lūdza lietas izskatīšanu nodot VPK. Ar Apstrīdēto lēmumu, ko pieņēma apelācijas vērtētājs, viņa lūgums tika noraidīts.

13 2003. gada 26. augustā de Brī, pamatojoties uz Noteikumu 90. panta 2. punktu, iesniedza sūdzību. 2004. gada 6. janvārī iecēlējinstitūcija (turpmāk tekstā — "IIN") to noraidīja.

Prasība Pirmās instances tiesā un Pārsūdzētais spriedums

14 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 22. aprīlī, de Brī cēla prasību par Apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

15 Prasība pēc būtības balstījās uz četriem pamatiem, kas attiecīgi ir:

— Noteikumu 14. panta, saskaņā ar ko jebkurš ierēdnis, kurš savu pienākumu izpildē tiek lūgts izlemt jautājumu, kura risināšanā vai rezultātā viņš ir personīgi ieinteresēts tādā mērā, ka tas var vājināt viņa neatkarību, par to informē IIN, pārkāpums;

— pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums;

— neatbilstība starp atsevišķiem aprakstošajiem komentāriem un attiecīgo skaitļos izteikto vērtējumu;

— tiesību uz aizstāvību pārkāpums.

16 Attiecībā uz ceturto pamatu viņš norādīja, ka pārmetumu par darba laika neievērošanu KAZ varēja iekļaut tikai tad, ja ierēdnim būtu bijusi iespēja iepriekš izteikt savus apsvērumus par šo pārmetumu, kas konkrētajā lietā neesot noticis. Sakarā ar iespējamo punktualitātes trūkumu tajā brīdī, kad tas notika, esot bijis jāizdod aicinājums ievērot kārtību, kas viņam ļautu paust savu viedokli.

17 Pirmās instances tiesa lūdza Komisiju paust tās viedokli, vai attiecībā uz apstrīdēto novērtēšanas procedūru būtu piemērojams Noteikumu 26. pants un judikatūra, saskaņā ar ko šīs normas mērķis ir nodrošināt ierēdņa tiesības uz aizstāvību.

18 Komisija atbildēja, ka Noteikumu 26. pants paredz "dokumentu" esamību un nenozīmē to sagatavošanu, it īpaši ierēdnim paredzētu rakstveida brīdinājumu veidā.

19 Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 94. punktā apmierināja ceturto pamatu, nospriežot, ka attiecībā uz pārmetumu par darba laiku Komisija bija pārkāpusi Noteikumu 26. pantā garantētās tiesības uz aizstāvību.

20 Līdz ar to minētā sprieduma 95. un 96. punktā tā apmierināja trešo pamatu daļā, kurā, atzīstot par prettiesisku pārmetumu par punktualitātes trūkumu, nosprieda, ka attiecīgais pārmetums ir jāuzskata par tādu, kas nav ietverts KAZ, tādējādi ir būtiski skarta atbilstība starp vērtējumu "apmierinoši" un komentāriem, kas iekļauti kategorijā "Uzvedība darbā".

21 Pārējā daļā Pirmās instances tiesa noraidīja prasītāja izvirzītos pamatus.

22 Rezultātā tā atcēla Apstrīdēto lēmumu un piesprieda Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Pārsūdzētā sprieduma 83. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka novērtējamā ierēdņa tiesību uz aizstāvību ievērošana nozīmē, ka tādiem faktiskajiem apstākļiem kā konkrētajā lietā, lai ierēdnis varētu pret tiem iebilst, ir jābūt rakstveidā ietvertiem "dokumentos" Noteikumu 26. panta pirmās un otrās daļas izpratnē, kuri iepriekš pievienoti viņa personas lietai vai kuri viņam vismaz ir darīti zināmi.

24 Šī paša sprieduma 86. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka, lai netiktu pārkāptas tiesības uz aizstāvību, ko ierēdnim garantē Noteikumu 26. pants, viņam savlaicīgi, proti, saprātīgā termiņā no fakta, par ko izsaka pārmetumu, datuma, ar rakstveida brīdinājumu esot bijis jādara zināms konstatējums par viņa punktualitātes trūkumu, kas viņam būtu ļāvis pienācīgi aizstāvēt savas intereses, vai nu apstrīdot šo pārmetumu vai nu ņemot to vērā, lai uzlabotu savu uzvedību darbā, kas būtu nolūkā saņemt labu novērtējumu.

25 Turklāt Pārsūdzētā sprieduma 91. punktā Pirmās instances tiesa norādīja, ka Novērtēšanas rokasgrāmatas, ko Komisija esot sev pašai noteikusi kā rīcības normu, 3.1. punktā pausts aicinājums vērtētājiem visā vērtēšanas perioda laikā nodrošināt darba paraugu savākšanu, to kopiju saglabāšanu un vērtējumu sastādīšanu. Pārsūdzētā sprieduma tajā pašā punktā tiesa norāda, ka saskaņā ar Novērtēšanas rokasgrāmatas 3. 2. punktu informācijas nodošana ir jābalsta uz precīziem faktiem par uzvedību un tam jānotiek iespējami ātri pēc darba uzdevuma veikšanas.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

26 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt Pārsūdzēto spriedumu;

— pašai izskatīt lietu, apmierinot prasījumus, kurus Komisija iesniedza pirmajā instancē un, attiecīgi, noraidīt prasību;

— pakārtoti — nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesai;

— piespriest de Brī atlīdzināt tiesāšanās izdevumus izskatāmajā lietā, tostarp viņa paša izdevumus procesā Pirmās instances tiesā.

27 De Brī prasījumi Tiesai ir šādi:

— noraidīt apelācijas sūdzību kā acīmredzami nepamatotu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

28 Apelācijas sūdzības iesniedzēja, pamatojot prasību par atcelšanu, izvirza vienu pamatu, kas sadalīts divās daļās — tiesību kļūdu, ko pieļāvusi Pirmās instances tiesa, piemērojot, pirmkārt, tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu un otrkārt, Noteikumu 26. panta otro daļu.

Lietas dalībnieku argumenti

29 Izvirzītā pamata pirmās daļas ietvaros Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā vispārējā tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa jēgu.

30 Šīs tiesības īstenojoties vienīgi tādas procedūras ietvaros, kuras rezultātā var tikt pieņemts nelabvēlīgs akts.

31 Tās neparedzot nelabvēlīgā akta izdevējam pienākumu nosūtīt attiecīgajai personai iepriekšēju brīdinājumu par procedūras uzsākšanu.

32 Izvirzītā pamata otrās daļas ietvaros Komisija apgalvo, ka Pirmās instances tiesas atzītais pienākums — saglabāt rakstveidā informāciju par faktiem, kurus ierēdnim var pārmest — neizriet no Noteikumu 26. panta otrās daļas.

33 Šī minētā norma paredzot "dokumentu" esamību šī paša panta pirmās daļas a) apakšpunkta izpratnē. Tā nenozīmējot pienākumu sagatavot šādus dokumentus.

34 De Brī norāda, ka Noteikumu 26. pants paredz nodrošināt ierēdņa tiesību uz aizstāvību ievērošanu. Šī panta mērķis esot nepieļaut, ka IIN lēmumi, kas skar novērtējamā ierēdņa administratīvo situāciju un karjeru, tiktu pamatoti ar tādiem faktiskajiem apstākļiem saistībā ar viņa uzvedību, kuri nav ne iekļauti viņa personas lietā, ne darīti zināmi ieinteresētajai personai.

35 Tādēļ Pirmās instances tiesa esot pamatoti — atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai — atcēlusi Apstrīdēto lēmumu.

36 De Brī piebilst, ka Pirmās instances tiesai bija faktiski jāpārbauda, vai Komisija, sastādot KAZ, bija piemērojusi jaunās iekšējās direktīvas, it īpaši tās, kas izriet no Novērtēšanas rokasgrāmatas 3.1. punkta, kuru ievērošana tai esot bijusi saistoša.

Tiesas vērtējums

37 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību ievērošana visos atklātajos procesos, kas vērsti pret personu un kuru rezultātā var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs akts, ir Kopienu tiesību pamatprincips un tas ir jāievēro pat tad, ja attiecībā uz konkrēto procesu nav nekāda tiesiskā regulējuma (it īpaši skat. 1986. gada 10. jūlija spriedumus lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 27. punkts, un 2000. gada 5. oktobra spriedumu lietā C-288/96 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-8237. lpp., 99. punkts).

38 Šis princips prasa, lai attiecīgā persona varētu pienācīgi darīt zināmu savu viedokli saistībā ar faktiem, kurus varētu izvirzīt pret viņu aktā, kas ir jāpieņem (šajā sakarā skat. spriedumu iepriekš minētajā lietā Beļģija/Komisija, 27. punkts *in fine*, un 2000. gada 3. oktobra spriedumu lietā C-458/98 P *Industrie des poudres sphériques*/ Padome, *Recueil*, I-8147. lpp., 99. punkts).

39 Lai gan tiesību uz aizstāvību ievērošanas pamatprincips ir procesuāla garantija, tomēr Eiropas Kopienu personāla novērtēšanas jomā to nevar interpretēt kā tādu, kas pirms procesa, kas virzīts uz šādu novērtēšanu, nosaka iepriekšēju brīdināšanas pienākumu.

40 Šādu konstatējumu neskar Noteikumu 26. panta pirmā un otrā daļa, ciktāl šī norma prasa, lai visi ziņojumi par ierēdņa spējām, efektivitāti un rīcību tiktu darīti zināmi ieinteresētajai personai, pirms tos reģistrē viņa personas lietā.

41 Faktiski atbilstošās normas, kuru mērķis ir nodrošināt ierēdņa tiesības uz aizstāvību (it īpaši skat. 1972. gada 28. jūnija spriedumu lietā 88/71 *Brasseur*/Parlaments, *Recueil*, 499. lpp., 11. punkts, un 1987. gada 12. februāra spriedumu lietā 233/85 *Bonino*/Komisija, *Recueil*, 739. lpp., 11. punkts), attiecas uz jau esošajiem dokumentiem. Tās nepieļauj, ka novērtēšanas procesa laikā šādi dokumenti tiek izmantoti pret novērtējamo ierēdni, ja tie viņam nav darīti zināmi pirms to iekļaušanas viņa personas lietā. Šīs normas neparedz dokumentu iepriekšēju sagatavošanu, kuros ir formulēti visi apgalvojumi par faktiem, ko pārmet ieinteresētajai personai.

42 Ne pats pamatprincips, ne vēl mazākā mērā Noteikumu 26. pants attiecīgi neparedz iepriekšēju brīdināšanas pienākumu.

43 Tiesību uz aizstāvību ievērošanas pamatprincipam ir jādod ieinteresētajai personai iespēja novērtēšanas procesā aizstāvēties pret apgalvojumiem par faktiem, kurus var izvirzīt pret viņu. Šo mērķi it īpaši īsteno Noteikumu 26. panta pirmā un otrā daļa, kā arī Lēmums VNĪ 43, kura normas nodrošina sacīkstes ievērošanu visā minētā procesa laikā, kā tas arī izriet no šī sprieduma 7. punkta.

44 Tiesību uz aizstāvību ievērošanas pamatprincipa uzdevums nav arī dot ierēdnim iespēju turpmāk mainīt savu uzvedību, lai izvairītos no tā, ka pret viņu tiek reāli izvirzīti konstatētie fakti. Turklāt, kā to uzsvēra ģenerāladvokāts savu secinājumu 53. un 54. punktā, uzvedības uzlabošana darbā ir mērķis, kas pārsniedz tiesību uz

aizstāvību ievērošanas piemērošanas jomu, jo pats novērtējuma ziņojums faktiski kalpo līdzīgam mērķim.

45 Tādēļ Pirmās instances tiesa, Pārsūdzētā sprieduma 83. un 86. punktā konstatējot, ka sakarā ar iepriekšēja rakstveida brīdinājuma neesamību ir pārkāptas Noteikumu 26. pantā garantētās tiesības uz aizstāvību, vienlaikus neievēroja ne tiesību uz aizstāvību ievērošanas pamatprincipu, ne minēto Noteikumu 26. pantu.

46 Šo secinājumu neiespaido Pārsūdzētā sprieduma 91. pantā ietvertā argumentācija attiecībā uz Novērtēšanas rokasgrāmatu, ko, pēc Pirmās instances tiesas ieskata, Komisija esot sev noteikusi kā rīcības normu.

47 Faktiski, ja Novērtēšanas rokasgrāmatas 3. nodaļa rekomendē "konstruktīvu informācijas nodošanu [..], "ko sniedz regulāri un vēlamajā laikā " attiecībā uz "precīziem faktiem par uzvedību", "kā arī pēc iespējas ātrāk pēc darba uzdevuma veikšanas" un ja novērtētājus aicina "savākt darba paraugus [..], saglabāt to kopijas un sastādīt vērtējumu", tā turklāt nosaka, ka informācijas nodošana tiek veikta "izmantojot, piemēram, formālu un neformālu novērtēšanu un individuālas sarunas". Tādējādi tā nekādi neparedz sistemātiski sastādīt rakstveida brīdinājumu par katru faktu, kas var būt pārmetuma priekšmets.

48 Visbeidzot, ir jākonstatē, ka sakarā ar tiesību kļūdām, kas pieļautas, interpretējot tiesību uz aizstāvību ievērošanas pamatprincipu un Noteikumu 26. pantu, Pirmās instances tiesa Pārsūdzētā sprieduma 95. un 96. punktā prettiesiski secināja, ka pastāv neatbilstība, kas skar KAZ saturu, un pēc tam apmierināja tai izvirzīto trešo pamatu (skat. šī sprieduma 20. punktu).

49 No iepriekš minētā izriet, ka Pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ daļā, kurā Apstrīdētais lēmums tiek atcelts sakarā ar Noteikumu 26. pantā garantēto tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un līdz ar to sakarā ar neatbilstību starp atsevišķiem aprakstošajiem komentāriem un skaitļos izteikto novērtējumu attiecībā uz pārmetumu par darba laika neievērošanu.

Par Pārsūdzētā sprieduma atcelšanas sekām

50 Atbilstoši Kopienu Tiesas Statūtu 61. panta pirmajai daļai, ja Tiesa atceļ Pirmās instances tiesas spriedumu, tā pati var pieņemt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija.

51 Tā kā tiesvedības stadija to atļauj, šī norma ir jāpiemēro izskatāmajā lietā.

Par izvirzīto pamatu — tiesību uz aizstāvību pārkāpumu

52 Ievērojot šī sprieduma 37.–44. punktā izklāstītos motīvus, ne tiesību uz aizstāvību ievērošanas pamatprincips, ne Noteikumu 26. panta pirmā un otrā daļa neparedz, ka nelabvēlīga fakta izmantošanai ierēdņa KAZ ir nepieciešams, lai pirms procesa, kura rezultātā pieņem šo ziņojumu, tiktu sastādīts rakstveida brīdinājums, kā arī lai tas tiktu darīts zināms ieinteresētajai personai.

53 Tādējādi prasītājam nav pamata pārmest Komisijai, ka apstrīdētajā KAZ ir izteikts pārmetums par darba laika neievērošanu, pirms novērtēšanas procesa neizsakot viņam aicinājumu ievērot kārtību.

54 Līdz ar to pamats par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu ir jānoraida.

Par izvirzīto pamatu — neatbilstību starp atsevišķiem aprakstošajiem komentāriem un skaitļos izteikto novērtējumu attiecībā uz pārmetumu par darba laika neievērošanu

55 Tā kā konstatējums par punktualitātes trūkumu netika atzīts par prettiesisku, uz šo konstatējumu balstītais pārmetums ir jāuzskata par tādu, kas pienācīgi norādīts apstrīdētā KAZ tekstā.

56 Pastāvot šiem apstākļiem, nav skarta atbilstība starp vērtējumu "apmierinoši" un komentāriem, kas minēti sadaļā "Uzvedība darbā".

57 Tas ļauj spriest, ka izvirzītais pamats — neatbilstība starp atsevišķiem aprakstošajiem komentāriem un skaitļos izteikto novērtējumu arī ir jānoraida, ciktāl tas attiecas uz pārmetumu par darba laika neievērošanu.

58 No visa iepriekš minētā izriet, ka prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

59 Saskaņā ar Reglamenta 122. panta pirmo daļu Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punkta pirmajai daļai, kura saskaņā ar šī paša reglamenta 118. pantu ir piemērojama apelācijas procesam, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši Reglamenta 70. pantam, kurš saskaņā ar šī reglamenta 122. panta otro daļu ir piemērojams apelācijas procesos, kuros apelācijas sūdzību ir iesniegušas iestādes, tiesvedībā, kurā lietas dalībnieki ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

60 Izskatāmajā lietā spriedums ir de Brī nelabvēlīgs un Komisija prasīja atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Pamatojoties uz iepriekš minētajām Reglamenta normām, ir jāpiespriež katram lietas dalībniekam pašam segt savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo procesu un izdevumus, kas tam radušies procesā pirmajā instancē.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) pasludina:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2005. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-157/04 *De Bry*/Komisija daļā, kurā tika atcelts Komisijas 2003. gada 26. maija lēmums, ar ko tika galīgi apstiprināts de Brī karjeras

attīstības ziņojums attiecībā uz periodu no 2001. gada 1. jūlija 2002. gada 31. decembrim sakarā ar Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 26. pantā garantēto tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un līdz ar to sakarā ar neatbilstību starp atsevišķiem aprakstošajiem komentāriem un skaitļos izteikto novērtējumu attiecībā uz pārmetumu par darba laika neievērošanu;

2) **prasību noraidīt;**

3) **katrs lietas dalībnieks pats sedz savus tiesāšanās izdevumus saistībā ar šo procesu un izdevumus, kas tam radušies procesā pirmajā instancē.**

[Paraksti]